

**בבית משפט העליון בירושלים
בשבתו כבית משפט גבוה לצדק**

העותרות :

1. המרכז הישראלי לנפגעי כתות בע"מ ח.פ. 513866541
  2. מעיין סמידי ת.ז. 031112782
  3. שולמית ברזילי ת.ז. 055648836
  4. ויקטוריה הרצוג ת.ז. 025231507
  5. רצון בארזילי אתי ת.ז. 053651196
- ע"י ב"כ עו"ד מיכל אופיר ו/או רוך אופיר ו/או לידר פלג ו/או רעות פורסטנר
מרחה ביאליק 67א', רמת גן 5246147
טל': 03-6723597 פקס: 03-6728720

נגד

המשיבות :

1. פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
2. פרקליטות מחוז תל אביב
רח' הנרייטה סאלד 1, תל אביב

עתירה למתן צו על תנאי

ביהמ"ש הנכבד מתבקש בזאת להזמין לפניו את המשיבות ולהורות להם בצו על תנאי לבוא וליתן טעם מדוע לא יגישו בקשה להארכת מועד להגשת ערעור בתיק תפ"ח 10-02-23751 בביהמ"ש המחוזי בת"א, ולאחר מכן, מיד לכשתתקבל הארכת מועד, מדוע לא יגישו ערעור על פסק הדין וגזר הדין ובעיקר על זיכוי של הנאשם מעבירה שיוחסה לו בכתב האישום על פי סעיף 357א(א)+(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977-שנים עשר מקרים.

תמצית העתירה :

עתירה זו הינה נגד פרקליטות המדינה ופרקליטות מחוז תל אביב אשר העמידו לדין את הנאשם גואל רצון בתיק בימ"ש מחוזי תפ"ח 10-02-23751 בגין עבירות של החזקה בתנאי עבדות לפי סעיף

375א(א)+(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). בכתב האישום המתוקן יוחסו לנאשם תשעה אישומים. אישום אחד עניינו עבירות החזקה בתנאי עבדות של 18 נשים, כאשר בסיכומיה ביקשה ב"כ המאשימה לזכות את הנאשם מעבירת החזקה בתנאי עבדות של 6 נשים. דהיינו נותרו 12 נשים לגביהן יחסה התביעה לנאשם החזקה בתנאי עבדות; שבעה אישומים עניינם עבירות מין שונות; אישום נוסף שעניינו קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין. רצ"ב כתב אישום מסומן א'.

הנאשם כבר בעובדות כתב האישום המתוקן. בית המשפט המחוזי ת"א זיכה את הנאשם לחלוטין מהאישום הראשון - עבירה של החזקה בתנאי עבדות לגבי כלל הנשים, זיכה אותו מהאישום השישי - עבירה של אינוס ומעשה מגונה והרשיעו ביתר האישומים. בית המשפט הנכבד גזר על הנאשם 30 שנות מאסר בפועל ו-30 חודשי מאסר על תנאי שתוך 3 שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירות עוון, עפ"י סימן ה' בפרק ו' לחוק העונשין וסימן ו' לפרק יא' לחוק העונשין.

העותרות תטענה כי על המשיבותיה להגיש ערעור על זיכוי של הנאשם מעבירת החזקה בתנאי עבדות ומשלא עשו כן במועד, עליהן לבקש הארכת מועד ולהגיש את הערעור - מנימוקים כפי שיפורטו להלן.

מגבלות העתירה:

יואר כי בהיעדר תיק ביהמ"ש פנו העותרות לביהמ"ש המחוזי בבקשה לצילום והעתקה של החומרים בתיק לרבות עדויותיהן בבית המשפט של העותרות, בקשה אליה התנגדה הפרקליטות, וביהמ"ש דחה את הבקשה. אשר על כן, עתירה זו מוגשת על סמך החומר המצוי בפני העותרות בלבד ואין לצערן באפשרותן להרחיב את היריעה באשר לראיות שהוגשו ולעדויות שנמסרו במהלך המשפט. רצ"ב החלטת ביהמ"ש מסומנת ב'.

מעמד העותרות:

העותרת 1 - הינה חברה בע"מ אשר מטרתה בין היתר "לפעול למען הציבור הישראלי בנוגע לפעילותיהם של כתות, ארגונים וקבוצות לימוד רוחניות בישראל וברחבי העולם הפועלים באופן הפוגע והמנצל את הציבור באופן פיסי נפשי, כספי וכיו"ב;... לעשות כל מעשה או פעולה שיהיו בהם משום קידום המטרות המנויות לעיל."

העותרת 1 טיפלה ומטפלת בנשים נפגעות הכת וכן במקרים אחרים ולה עניין רב בתוצאות פסק הדין במקרה דנן הן בכל הנוגע לעותרות והן למתלוננות אחרות בתיק זה והן בתיקים אחרים דומים.

העותרת 2 - (מעייין) הינה אחת המתלוננות כנגד הנאשם בתיק תפ"ח הנדון ומבין המתלוננות ביחסלהחזקה בתנאי עבדות סעיף ממנו זוכה הנאשם, ועבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בה הורשע. כמו כן, העותרת 2 הינה משפטנית, סופרת, מרצה ומוציאה לאור המנסה לשקם את חייה לאחר שהייתה "כלואה" משך 12 שנים על ידי הנאשם. שימשה כעדה בתפ"ח כנגד הנאשם כעדה מרכזית.

העותרת 3 - (שולל) הינה אחת המתלוננות כנגד הנאשם בתיק תפ"ח הנדון ומבין המתלוננות ביחס להחזקה בתנאי עבדות סעיף ממנו זוכה הנאשם. בימ"ש המחוזי הכיר בכך שהעותרת 3 פיתחה תלות וסגידה הולכת וגוברת בנאשם וכי הוא מצידו הפגין מעורבות בחייה עד כדי שליטה של ממש, הנאשם

צרף את שלושת בנותיה כנשותיו. העותרת 3 מתקשה לשקם את חייה וחווה קשיים נפשיים. לעותרת 3 נכדים מהנאשם שכן בנותיה נישאו לנאשם וילדו את ילדיו.

העותרת 4 – (ויקטוריה) הינה אחת המתלוננות כנגד הנאשם בתיק תפ"ח הנדון ומבין המתלוננות ביחס להחזקה בתנאי עבדות ממנו זוכה הנאשם. לעותרת 4 שלושה ילדים משותפים עם הנאשם ונושאת בעול של החוויה הקשה שהילדים נשאו.

העותרת 5 – (אתי) הינה אחת המתלוננות כנגד הנאשם בתיק תפ"ח הנדון ומבין המתלוננות ביחס להחזקה בתנאי עבדות ממנו זוכה הנאשם. העותרת 5 הייתה עדת תביעה אך ללא ידיעתה הוסרה לבקשת הפרקליטות מכתב האישום המיוחס לנאשם. העותרת 5 מתקשה לשקם את חייה.

המתלוננות צד לעתירה זו היו כולן עדות תביעה ביחס לסעיף החזקה בתנאי עבדות. לאורך כל עדותן הצליחו העותרות להעביר תוך תיאורים מפורטים וקשים את הטרגדיה שבמעשים של הנאשם וזיכוי של הנאשם מהעבירה העמיד אותן בפני פגיעה קשה נוספת. העותרות 2-5 חשות כי הפרקליטות התנהגה כלפיהן כחפץ להשגת הרשעות ולא כאל נפגעות עבירה והרגישות הנדרשת מכך. רצ"ב החלטת בימ"ש מסומנת ג'.

רקע לעתירה:

1. החל משנת 1991 ועד למעצרו ביום 12.01.2010 צירף לו הנאשם בדרכים שונות, נשים רבות, 21 במספר, אותן קשר לחייו ולמרותו כדי שישרתו אותו ויספקו את כל צרכיו ושלט בהן שליטה ממשית וללא מצרין כפי שיפורט להלן. הנאשם הכתיב לנשים וכפה עליהן לאמץ את תפיסת העולם ששירתה את מטרותיו, כיוון במידה רבה את דרך חשיבתן ואף הכפיף את אורחות חייהן היומיומיות למרותו ושלט עליהן.
2. הנאשם הציב עצמו בקרב הנשים כשווה ערך לבורא עולם וגרם לנשים לראות בהולדת ילדיו, 49 במספר, כשירות מרומם שיש לשאוף אליו ואשר שמותיהם נבחרו באופן שיפאר את שמו. הנאשם בחר מי מהנשים להפרות ובחר גם מי הנשים לא תהרה, ומהן מנע את זרעו.
3. הנאשם התייחס לנשים כקניינו, כאל מי שכל קיומן נועד לשרת אותו ולספק את צרכיו תוך רמיסת רצונן. הנאשם מצידו – ברצותו מקרב, ברצותו מרחיק. שליטתו זו בנשים, הביאן לביטול גמור את עצמן מפניו ולייעד את כל קיומן לשירותו ולסיפוק צרכיו, לרבות צרכיו הכלכליים והמיניים.
4. במהלך כל השנים הנאשם והנשים התגוררו בדירות שונות בת"א. החל משנת 1995 לערך התגורר הנאשם בדירה ברח' יסוד המעלה 21, ת"א (להלן: "דירת הנאשם") והנשים התגוררו בבתיים ו/או דירות שונות בצוותא/לבד, והכל עפ"י הוראות הנאשם. בנוסף, החזיק הנאשם חדר בקומה העליונה בדירת הנשים ברח' אחימעץ, ת"א (להלן: "דירת הנשים/הוילה") אליו אסר את הכניסה בהעדרו ובו הותיר את הכניסה אך ורק עפ"י הזמנתו ורשותו (להלן: "חדר הנאשם").

5. הנאשם יצר לעצמו בקרב הנשים מעמד ודימוי של מי שניחן בכוחות על ויכולות ריפוי, הרס וקללה, ובאמצעות אלה רכש שליטה מוחלטת בחייהן, ברצונותיהן, מחשבותיהן, רגשותיהן ובתפקודן. הנאשם רקם קשרים עם הנשים תוך שימוש בחולשותיהן, נקודות תורפה, התמודדות עם משבר, מצבי מעבר וחיפוש עצמי. כך שלט בעותרת 2 דרך בעיה רפואית שחוותה, כך הכיר ושלט בעותרת 3 לאחר גירושיה מגבר מכה ואף רכש את אמון בנותיה תוך כך. בדרכי השפעה מגוונות בהן נקט הנאשם הביא אותן לכדי תלות מוחלטת בו, בין היתר בכך שנטע בהן, במתכוון, תפיסת מציאות מעוותת לפיה האמינו באמונה שלמה כי כל מהותן וחייהן הפיזיים והנפשיים שאובים ומתקיימים בזכותו וכי ניתוקן ממנו אל העולם החיצון יביא לחדלותן.
6. הנאשם לכד את הנשים לתוך מבנה קבוצתי שלבש אופי של "פסאודו-משפחה" הסובב סביב פולחן דמותו, ובתוכו הפך את הולדת ילדיו למטרה מרוממת ומכוננת שעל הנשים לשאוף לה, וכל זאת כדי להאדיר ולפאר אותו ובמקביל לשרתו ולספק את כל צרכיו.
7. הנאשם קבע עבור הנשים וילדיהן את אורחות החיים במשפחה ובתוך כך דרש מהנשים והילדים ציות מלא לכל הוראותיו והנחיותיו, הן בע"פ והן עפ"י נהלים שבכתב – ללא עוררין. בשנת 2007 עיגן הנאשם את ההוראות והאיסורים, והסנקציה לצידם, בספר שכתב ונשא את הכותרת "סדר המשפחה". הנאשם חייב את רוב הנשים לחתום על הספר ולקבל את עולו על עצמן אך כל הנשים היו כפופות להוראותיו. עפ"י משטר המשמעת האמור, כלא הנאשם את הנשים בדפוסי התנהגות קשיחים ואסר כל חריגה מהם אלא באישורו המפורש וזאת תחת איום בהרס, קללה ותחלואות כלפי מי שתפר הוראות ואיסורים אלו.
8. הנאשם בנה וביסס את סגנון החיים המשותפים של הנשים על תחרותיות, על תשומת לבו ועל ההזדמנות לספק צרכיו ויצריו. הנאשם התעמר בנשים, על דרך בזיון, תוך גילוי יחס המבטל את אישיותן ועצמאותן. הנאשם רמס את דימויהן וערכן העצמי של הנשים בעיניהן, בידל אותן מכל קשר חברתי חיצוני למסגרת האמורה, לרבות משפחותיהן, ובכך פגע בשיקול הדעת וברצונן החופשי באופן ששעבד אותן אליו ולרצונותיו.
9. הנאשם "ניכס" לעצמו את הנשים מתוך כוונה להעמיק את שליטתו בחייהן ובמטרה להביאן לכניעה ובטלות מוחלטת בפניו, על מנת שתספקנה את כל צרכיו – כלכליים ומיניים.
10. הנאשם הפעיל כלפי נשותיו כללים וסמכויות שאופיים ומהותם ומשמעותם המעשית הלמה מערכת יחסים שבין אדם לקניינו החפצי, תוך שהוא שולט בחייהן שליטה ממשית השוללת את חירותן. דרישות הנאשם נכפו באמצעות איומים שהנאשם יגרום לפגיעה בבריאותן ובריאות ילדיהן בתחלואות ובגרימת תאונות.
11. הליך מעצרו של הנאשם נעשה תחת פיקוח גורמים ובעלי תפקידים בזהירות המירבית מחשש להתאבדות המונית של נשותיו של הנאשם. צעד זה מבטא בבהירות את מידת שליטתו של הנאשם בנשים וכי האיום איננו פיזי אלא רוחני.

התייחסות להתנהגויות השונות המבססות של שליטת הנאשם "במשפחה":

התנהגות "חפצית" של הנאשם בנשים ובילדים:

12. ההתנהגות "החפצית" כלפי הנשים והילדים התבטאה במעשים המפורטים להלן:

- 12.1 הנאשם דרש מהנשים לקעקע דמותו ושמו על גופן;
- 12.2 הנאשם קבע את שמות הילדים שנולדו לנשים ממנו באופן ששמותיהם יפארו את שמו ויצביעו על שייכות אליו;
- 12.3 הנאשם אסר על הנשים לבוא לדירתו/לחדרו אלא עפ"י הוראותיו;
- 12.4 הנאשם דרש מרוב הנשים לשנות את שמותיהן הפרטיים באופן שיצביע על שייכות אליו, שמות המשפחה שונו עפ"י קביעתו;
- 12.5 הנאשם הורה לנשים לנתק את כל קשריהן עם משפחותיהן/ קשרים חברתיים;
- 12.6 הנאשם השחיר את פני משפחותיהן בפני הנשים;
- 12.7 הנאשם אסר מהנשים והילדים יצירת קשרים חברתיים מחוץ ל"פסאודו משפחה";
- 12.8 הנאשם נהג בשיטות "הפרד ומשול" ובכך: הפריד בין חלק מהנשים וילדיהן ולעיתים גם בין אחים בכך שהורה שחלק מהילדים יעברו להתגורר בדירה שאינה דירת אימם ובנפרד מאחיהם, הנאשם קבע מקום מגוריהן ומחייטן של הנשים והילדים בין הדירות השונות ובתוכן, הנאשם אסר על הנשים לחבק או לנשק את ילדיהן ואת רעותה ואסר עליהן לשוחח זו עם זו "דברי בטלה" בחדריהן.
- 12.9 הנאשם הגביל את חופש התנועה ובכך: מנע מהן תנועה חופשית ופיקח על כל תנועותיהן, התיר יציאה מהבית רק באישורו/איתו/קבוצות אשר נקבעו על ידו, אסר כל קנייה לרבות פריט מזון חיוני לילדיהן אלא אם התיר זאת מראש, אסר כל יציאה מהבית למעט למקום עבודה ודרש דיווח על כל צעד ושעל במהלך יום העבודה שלהן.

13. אופן השליטה של הנאשם בנשים התבטא במעשים המפורטים להלן:

- 13.1 הנאשם דרש מהנשים ללבוש לבוש צנוע שיסתיר את גופן וראשן;
- 13.2 הנאשם דרש מהנשים להציג "חזות שמחה" כל אימת שיצאו מהבית;
- 13.3 הנאשם דרש מהנשים להביע שביעות רצון מנוכחותו ואהבה והערצה כלפיו;
- 13.4 הנאשם אסר לאכול אוכל מן החי;
- 13.5 הנאשם אסר צפייה בטלוויזיה למעט תכניות שהתיר צפייה בהן;
- 13.6 הנאשם אסר חיבור לאינטרנט אלא באישורו, וגם אז הגביל שימוש בו והכל תחת פיקוחו;
- 13.7 הנאשם נהג להיות ער בלילות ולישון בבקרים ודרש מהנשים למלא את צרכיו ולשרתו ככל העולה על רוחו בכל שעות הלילה, על אף היותן נשים עובדות וחלקן אמהות לילדים קטנים, ובכך לא אחת העבידן יממות שלמות ללא הפסקה;
- 13.8 הנאשם ציווה על הילדים לנשק את רגליו כל אימת שנכנס הביתה על מנת להאדיר מעמדו;

13.9 הנאשם אסר על הנשים לעבוד בכל מלאכה שאינה משק בית או סיעוד, עבודות בהן תוכלנה לקבל שכר ללא דיווח על מנת לקבל קצבה מהמוסד לביטוח לאומי (בהנחיית הנאשם) וזאת על אף רצונן ותחונניהן של חלקן לצאת ללמוד או לעסוק במלאכה אחרת;

13.10 הנאשם התקין מצלמות מעקב בוילה;

13.11 הנאשם אסר סגירת דלתות חדרהן;

13.12 הנאשם דרש דיווח על הפרות איסורים ע"י מי מהנשים;

13.13 הנאשם בדק טלפונים ניידים של הנשים וערך "בדיקות פתע";

13.14 הנאשם פיקח על שיחות הטלפון של הנשים באמצעות האינטרנט וזאת ע"י כך שחייב אותן למסור לידיו סיסמאות שלהן;

13.15 הנאשם דרש מניעה מכל שיח או מגע עם זכרים שמלאו להם 13 שאינם הנאשם עצמו לרבות במקום עבודתן ולרבות אביהן/אחיהן. כך למשל אסר על הנשים להזמין אף בשעת מצוקה רופא ממין זכר שלא באמצעות בתו אלה ובכפוף לאישורו וכך אסר הזמנת טכנאי/איש מקצוע אחר שלא באמצעותו/בתו אלה ועפ"י אישורו. כמו כן אסר על הנשים להתראיין או לשהות במקום העבודה במשק בית אם אחד מהזכרים בני הבית היה נוכח

13.16 הנאשם אסר על הנשים להרכיב משקפי שמש בעת יציאתן מהבית כדי שיוכל לעקוב אחר מבטיהן שמא יתנו עיניהן בגברים אחרים;

14. הנאשם איים על הנשים בכוונה להפחידן ולהעמיק שליטתו בהן כי אם לא תצייטנה לחוקים ולהוראות שהטיל עליהן יעניש אותן בפגיעה בבריאותן ובבריאות ילדיהן (חלקם המשותפים איתו) ויקיריהן תוך שימוש בכוחות ההרס והקללה בהם ניחן, באלה המילים:

" אם לא תעמדו בחוקים שלי, אם יהיה לכן דבר אחר אני יעשה שתדמם לכן הרחם, שתקבלו מחלות, הילדים שלכן יפגעו ממני, אני אשלח עליכן מחלות, אני אעשה ככה שתהיה לכן תאונת דרכים, ככה עשיתי לאח ולאבא שלי "

" אם מישהי תראה את ספר המשפחה למישהו זר... יחשבו שהיא משוגעת, לא יאמינו לה, ואני גם אפגע בה...."

" אני יש לי כח להציל ויש לי כח גם להרוס, אם תעשי דברים שלא מקובלים עלי, אני אשלח עלייך ועל הילדים שלך תחלואים קשים..."

15. כמו כן איים הנאשם על הנשים כי אם לא תצייטנה להוראותיו יעניש אותן באופן שיאסור יציאתן מהבית לתקופות ממושכות, לא יאפשר הצטרפותן לבילויים משותפים, יסלק אותן מעמו ומהבית וישליכן לעולם החיצון המאיים והרע.

16. הענישה המתמשכת שעליה הורה הנאשם כלפי בני ביתו מהווה סממן שאין מובהק ממנו להתקיימותו של יסוד השליטה הממשית המוזכר בתת סעיף ג' של עבירת ההחזקה בתנאי

עבודת, שכן אדם אינו יכול להעניש אדם אחר באופן קבוע, מתמשך ואכזרי, אלמלא הוא שולט בו באופן ממשי. יתרה מכך, במקרה שלפנינו קיימות שורה ארוכה של נסיבות חריגות בחומרתן, המעידות על עוצמתה המוחלטת כמעט של השליטה: פרק הזמן הממושך (מספר שנים) שבו ננקטה הענישה, השגרתיות שבה בוצעה (באופן שוטף ורציף, הן במסגרת "עונשים" מיוחדים והן במסגרת מטלות קבועות), כמות האנשים שכלפיה הופנתה (נשים וילדים), מרכזיותו הבלעדית כמעט של הנאשם בנקיטתה, השימוש המניפולטיבי והציני שנעשה בהערצתן הכנה של הנשים לצורך הוצאת הענישה לפועל, העובדה כי חלק מקורבנות הענישה היו ילדים קטנים ובני משפחה (ובכלל זאת בניו ובנותיו של הנאשם עצמו), ומעל לכל – התוכן האכזרי והמרושע של העונשים שאין הדעת סובלת. העובדה כי קורבנות הענישה ניאותו לבצע את שהטיל עליהם הנאשם ולא תמיד הביעו את התנגדותם, לאורח ששם מפניו ולאור סגידתם ואמונתם בו, מהווה סממן נוסף למידת שליטתו. ניתוקם של בני הבית מהעולם החיצון, שסייע לנאשם להעמיק את השפעתו, מהווה כאמור סממן נוסף להתקיימותו של יסוד זה.

שליטת הנאשם בנשים לצרכיו הכלכליים:

17. לצרכיו הכלכליים נהג הנאשם לדרוש מהנשים, תוך אדישות מוחלטת לצרכי קיום בסיסיים וחיוניים של הנשים וילדיהם הקטינים המשותפים, למלא אחר כל צרכיו וגחמותיו הכלכליים. הנאשם הטיל את כל חובות המימון על הנשים, הגם שידע שהדבר כרוך בנטילת הלוואות שיביאן לחסרון כיס. כך הנשים נאלצו לחיות בדלות וכך חלקן הגיעו לפשיטות רגל בחובות של מאות אלפי שקלים.
18. בעניין זה יצוין כי ביום 10.02.2015 דן בימ"ש המחוזי בת"א בתיק פש"ר ביחס לעותרת 2 במסגרת פרויקט לקידום תיקים ותיקים בהם הכנ"ר רואה לנכון להגיש בשם החייבים בקשת הפטר. ביהמ"ש חייב את העותרת בצו תשלומים למשך 24 חודשים אז יינתן צו הפטר חלוט, כאשר יירשם בפסיקתא שחובותיה נוצרו בתום לב. ביהמ"ש הכיר בכך כי מקור חובותיה הינן הלוואות שנטלה עבור הנאשם בהיותה נתונה במצב של "עבודת" ולמעשה ללא רצון עצמאי.
19. הנאשם דרש שתפקדנה חלק ניכר משכרן ומקצבת הילדים שקיבלו הנשים כאימהות חד הוריות מביטוח לאומי, תחת הנחייתו, לקופת המשפחה ובכך שלט בכספיהן שליטה מוחלטת. כך גם דרש מאחת הנשים להעביר לידיו את קצבת הנכות שקיבלה בתם המשותפת הסובלת מנכות קשה למילוי צרכיה הקיומיים, אליו- לשימוש.
20. הנשים שילמו את כל הוצאות מחייתו, ומרבית הוצאות מחיית בתו אלה ר., לרבות ארנונה, חשמל, טלפונים ניידים, ביטוח בריאות, מזון. הנשים רכשו כל רכוש לרבות: מחשבים, טלוויזיות, ספרים, מצלמות ובגדים. כמו כן, מימנו הנשים את טיוליו בארץ וברחבי העולם; מימנו טיפולים רפואיים פרטיים ותרופות שאינן בסל הבריאות שעלותן מסתכמת בעשרות אלפי שקלים.
21. הנאשם דרש מהנשים לרכוש 2 רכבים ולשאת בהוצאות אחזקתם ואשר יעמדו לרשותו וישמשו אותו בלבד ואסר שימוש לצרכיהן אלא במקרים מיוחדים ועפ"י הרשאתו.
22. על פי דרישתו מסרו הנשים לידיו סכומי כסף נכבדים בזמנים ובסכומים שקבע ונשים שאינן אימהות נדרשו להשתתף בהוצאות גידול ילדיו של הנאשם ונשותיו שלא עבדו.

שליטת הנאשם בנשים לצרכיו המיניים:

23. הנאשם דרש מהנשים לקיים עמו יחסי מין, בהסכמה ושלא בהסכמה, בדירתו או בחדרו בדירת הנשים והכל עפ"י החלטתו ובחירתו בלבד.
24. כך בחר הנאשם לקיים יחסי מין עם מי הנשים, במועדים ובמקום עפ"י גחמותיו וללא קשר למצבן הנפשי.
25. הנאשם נהג להעניש את הנשים בכך שמנע מהן קיום יחסי מין.
26. הנאשם הפעיל לחצים על מספר נשים לעקור שיניהן כדי שלא יפגעו בו בעת הן מבצעות בו מין אוראלי.

על בסיס עובדות אלו יוחסו לנאשם 18 עבירות החזקה בתנאי עבדות לפי 375א לחוק העונשין.

ואלו נימוקי העתירה:

27. בית המשפט המחוזי מצא לנכון לזכות את הנאשם מסעיף החזקה בתנאי עבדות וקבע בין היתר כי לא הייתה על המתלוננות מגבלה **פיזית קוגניטיבית** או משפטית שמנעה מהן לעזוב את הנאשם או להתעמת עמו בכל נושא שהוא. המתלוננות נמצאו מחוץ לבית והלכו למקומות עבודה ובתי עסק רגילים דרך קבע לצרכים מגוונים. המתלוננות גדלו והתחנכו במשפחות נורמטיביות ואורח חייהן החרוג היה ידוע להן.
28. בית המשפט המחוזי לא קיבל את טענות התביעה כי הנאשם **הפעיל שליטה מנטלית** על נשותיו ובכך בעצם "הפעיל את העבדות". לקביעת ביהמ"ש המחוזי ת"א לא עשה הנאשם כל פעולה המעמידה מחסום שאינו נפשי בפני הנשים לפיכך הנשים "לא הוחזקו" בידי הנאשם.
29. בימה"ש התעלם בהחלטתו מיכולות המניפולציה הפסיכולוגית של הנאשם בנפשו של הנשים, דרך מצג מאגי ודרך מעקב ושליטה קפדניים אשר העמידן תחת תחושת מעקב תמידי. הנאשם פיתח תחומי מציאות לא קיימים על מנת להכניס את הנשים לתחום מציאות אחר אשר יביא לבלבולן ובהמשך לעיוות מחשבתו. שיטות אלו בכללן הצהרות בדבר כוחות על ויכולות ריפוי ותחלואה הנתונים בידיו אשר שתלו בנשים פחד ובכך רכש לעצמו בידועין שליטה בחייהן ושלא יכולתן לבחירה חופשית.
30. אין מדובר באיום ושליטה פיזי אלא רוחני, אמון העותרות (ויתר הנשים) בנאשם ובדרכו היה כה חזק עד שהתגייסו בכל מאוהן לרוח המשפחה והתנהלותה עד שלא ידעו להבחין בין נכון ולא נכון שכן תחושות אמונה ושליחות משכו אותן פנימה. היו גם נשים אשר היו עדות למעשי האלימות והכח והחלו להתפכח בהדרגה עד עזיבתן את המשפחה, אך צעד זה נעשה בחשך ומתוך פחד שמא כוחות נעלמים יכבלו אותן למשפחה או יפגעו בהן. עד היום מקנן בעותרות הפחד שמא יקרה להן משהו אם תדברנה נגדו. העובדה כי נשים אחדות הצליחו לצאת משליטתו של הנאשם היא בבחינת היוצא מן הכלל המעיד על הכלל ונראה שהדבר התאפשר תוך הליך ארוך של התפכחות מהשפעתו ההרסנית של הנאשם ואין הדבר מעיד על יכולתן של יתר הנשים לעשות כן.
31. בהקשר זה יש לציין כי ביהמ"ש המחוזי בסעיף 31 להכרעת דינו קבע:

"מקובל עלינו שהתנהגותו המניפולטיבית והפוגענית של הנאשם היוותה

גורם מרכזי לכך שברובם המוחלט של המקרים עלה בידו לקבל את שחפץ בו"

32. בית המשפט המחוזי קבע והכיר בכך שהנאשם ניצל כלכלית את המתלוננות והפעיל עליהן מערך יעיל של לחצים נפשיים כדי לזכות בתמיכתן הכלכלית אך למרות זאת מסקנתו הייתה כי לא הוכח היסוד העובדתי של העבירה.

33. בית המשפט המחוזי גם לא התייחס למצבם של ילדי הנאשם אשר נולדו לתוך החזקתו של הנאשם מקטנות ולתנאים בהם הוחזקו בתנאי עבדות.

34. בית המשפט המחוזי קבע כי אם ביקש המחוקק להילחם בתופעת הכתות, צריך היה לומר זאת במילים מפורשות וסעיף העבדות אינו הדרך לכך. העותרות תטענה מנגד כי לא בכדי קבע המחוקק את סעיף 375 לחוק העונשין כסעיף רחב, עמום ונתון לפרשנות וכיוון בכך שביהמ"ש הוא שיצוק תוכן לסעיף בהתאמה למקרים דוגמת המקרה הנדון ומקרים דומים שלא ניתן להגדירם בצורה מדויקת על מנת שיחולו על מגוון תופעות השתלטות אדם על חיי רעותו.

35. לא רק זאת, המחוקק קבע סעיף נפרד, סעיף 376 לחוק העונשין, שייחודו הפעלת כח פיזי. וכך נכתב בדברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 91), התשס"ו-2006 (ה"ח הממשלה 231):

"... מוצע להחליף את נוסח הסעיף האמור ולהשתמש במונח "עבדות"

במקום המונח "עבדה בכפייה" כדי להמחיש את הגרעין הקשה של

התופעה, שהיא כפייה לעבדות שמשמעותה שלילת חופש הבחירה של אדם

או צמצומן במידה ניכרת, והפעלת סמכויות המופעלות כלל כלפי קניין,

כלפי אותו אדם... זאת, כדי להנחות את בתי המשפט ולאפשר להם לאבחן

בין מקרים של עבודה בתנאים לא הוגנים לבין עבדות. מטבע הדברים,

ההגדרה אינה יכולה להיות מפורטת מדי, שכן היא אמורה לחול על מרחב

התופעות שיש בהן הפעלת סמכויות קנייניות כלפי אדם... מוצע לפרט את

דרכי הכפייה לעבדות: שימוש בכוח, או הפעלת אמצעי לחץ אחרים או איום

באחד מאלה..."

36. מוסכם כי פרשנות מרחיבה ונטולת גבולות לעבירות החזקה בתנאי עבדות עלולה להביא לתוצאה לא רצויה, אלא שאין להתעלם מכך שהמחוקק השאיר את שיקול הדעת לביהמ"ש. העותרות תטענה כי יש לבחון כל מקרה לגופו ובמארג היחסים במקרה הנדון בין הנאשם למתלוננות אחזקתן עלתה לכדי עבדות, ובכל אופן מחייבת בחינה של ערכאה גבוהה באשר לפרשנות המונח.

37. טעתה הפרקליטות טעות מרה כאשר לא הגישה ערעור על פסק הדין. בעניין זה פנתה העותרת 1 במכתבים לפרקליטות, רצ"ב ומסומן **ד** והתשובה של הפרקליטות הייתה במכתב, רצ"ב ומסומן **ה**.

38. על המשיבות הייתה החובה להגיש ערעור על פסק הדין, שהרי מדובר בעניין משפטי וחוקי עקרוני חשוב מאין כמוהו כאשר אסור היה להשאיר את הנושא בגדר ספק והיה מקום להביאו לפתחו של בית המשפט העליון לקבוע הלכות.

39. בהימנעה מלהגיש ערעור השאירו המשיבות פתח להימנע מלהגיש כתבי אישום במקרים דומים רבים. המוסר והאתיקה החברתית והבסיסית זועקים להוקיע מצבים בהם שליטה ממשית של

אדם על אדם אחר שוללת מן האחר את חירותו ואת כבודו הבסיסי. מדובר בראש ובראשונה בפרשה אנושית וחברתית ומעשיו של הנאשם מהווים למעשה "עבדות מודרנית".

40. הנאשם פגע בזכות הבסיסית ביותר של אדם- חירותו, אשר מעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. לא בכדי ממוקמת עבירת החזקה בתנאי עבדות בחוק העונשין תחת **סימן ז'**: "פגיעה בחירות", שכן מדובר בתופעה הפוגעת בצורה מוחלטת בחירותו של אדם.

41. המקרה הנדון הינו מקרה חד וברור שבו אדם אחד רכש שליטה ממשית על חייהן של 21 אחרות במשך שנים רבות של אלימות מסוגים שונים. בית המשפט שמע עדויות על התעללות מינית ארוכת שנים, בגילאים שונים, בהסכמה ושלא בהסכמה, אך לא התייחס לכך כאלימות פיזית.

42. בית משפט למעשה קבע שבמדינת ישראל יש זכות ורישיון לגברים להתעלל בנשים ולהשתלט על חייהן ולקחת חירותן ויצאו זכאים כי לא עברו את סף ההתעללות הפיזית.

43. גואל רצון השיג שליטה מוחלטת על קורבנותיו באמצעים שונים- פסיכולוגיים, נפשיים, רוחניים, רגשיים וחברתיים שכולם היו מכוונים להשגת ומימוש שליטה ממשית על כל תחומי החיים של נשותיו. שליטתו בהתנהגותן ואף במחשבותיהן היא מוחלטת ותוצאה של שטיפת מוח ארוכת שנים שעברו קורבנותיו. טעה ביהמ"ש המחוזי בקובעו כי לא הופעל כנגד המתלוננות אמצעי לחץ באופן רציף שכן הפחד שקינן בהן היה רציף ויום יומי.

44. כמו כן, התעללותו של הנאשם בקורבנותיו לא הייתה התעללות נפשית בלבד אלא הייתה גם התעללות פיזית קשה במעשיו המיניים כלפי הנשים שהיו נתונות למרותו הבלעדית. לא ניתן להגיד כי לא היה שימוש בכח פיזי בנוסף לכל אלה. אווירת טרור וניצול מיני הינם גם פגיעה פיזית חמורה, הגם שישודות העבירה לא דורשות רכיב "פיזי".

45. גואל רצון בסמכות רוחנית, כריזמה, הבטחות, אידאולוגיה, ניתוק מסביבה חיצונית, הסטה ואיומים על טבעיים השיג שליטה על הנשים, הפך אותן לשפחות ואז הפך אותן גם לשפחות מין כשהוא פוגע ומסרס אנושות את כבודן וחירותן, מצב המתאר בדיוק מונח של "עבדות"- מצב בו אדם משועבד כקניין לאדם אחר והוא כפוף לו מכל בחינה.

46. המחוקק לא דרש כחלק מיסודות העבירה כי קורבן העבירה לא יסכים להחזקתו בתנאי עבדות. יחד עם זאת סעי' 375א(ג) לחוק העונשין קובע:

"בסימן זה, "עבדות" – מצב שבו מופעלות כלפי אדם סמכויות המופעלות ככלל

כלפי קניינו של אדם; לענין זה, יראו שליטה ממשית בחייו של אדם או שלילת

חירותו כהפעלת סמכויות כאמור."

הגדרה זו מתארת בדיוק את המצב בו נמצאו המתלוננות והמונח שימוש בכח פיזי כלל אינו נזכר בסעיף זה.

47. מספרי החוקים של גואל רצון והתבטאויותיו הבלתי פוסקות בשבחו שלו אותו חילק לנשים מצביע על כוחניות כלפיהן. הנאשם גרם להם להבין כי אין מה לחפש במקום אחר כי מקום אחר שווה למוות, הן בשל היות העולם החיצון עולם מאיים אויב ורע והן בשל כוחותיו אותם יפעיל על הפוגעת בתא המשפחתי שיצר, כך איים על חלק מהמתלוננות לפגוע בהן וביקריהן באמצעות כוחות מיסטיים. העותרות האמינו ומאמינות עד היום כי הנאשם ריפא את יקיריהן והוא גם זה שהביא למותם של חלק מהם. העותרת 2 העידה בביהמ"ש כי הנאשם גרם לה לכאבי בטן, גרם לה לניסיונות התאבדות וגרם לה להתאשפז בבי"ח לחולי נפש. העותרת 2

העידה כי התרחקותו ממנה, שימוש במילות גנאי ובאלימות מילולית כלפיה ודרישות חסרות תכלית הן שהביאו אותה לסף התאבדות.

48. כב' ביהמ"ש המחוזי התייחס למספר מקרי אי ציות של הנשים כלפי הנאשם ומכאן הסיק על שלילת ההחזקה בתנאי עבדות. אין ללמוד מאי הציות להוראה כזו או אחרת על החזקה בתנאי עבדות אלא הדרך שהפכו הנשים לחפץ קנייני שנשלט לתאוותיו וסיפוקו של הנאשם. אתי עקרה את כל שיניה, ויקטוריה עקרה חלק משיניה, אילנית ויתרה על דרישתה להיות הורה משמורן של בנה הלא משותף עם גואל, מעיין נטלה כספים שלא כדין מהוריה, מס' נשים ביצעו ניסיונות התאבדות- כל אלה מעשים המתארים את מידת השליטה של הנאשם בחייהן של הנשים ומידת חוסר שיקול הדעת של הנשים במעשיהן.

49. כמו כן, בעת מעצרו של הנאשם, תחת פיקוח פסיכיאטרי, סברו מומחים כי מעצרו של הנאשם עלול להוביל להתאבדות המונית מכח שליטתו המנטאלית של הנאשם הטבועה בנשים.

50. לא בכדי דאג הנאשם להחתים את הנשים על ספרי המשפחה, על תצהירים כי כספים ניתנים לו בהסכמה מלאה, כי מתנות הנמסרות לו נמסרות מרצון החופשי וכד'. הנאשם היה מודע למעשיו ולשליטתו בנשים ודאג להגנתו מבעוד מועד. הנשים לא יכולות היו לעזוב מכיוון שהתלות בנאשם ובקבוצה הינה טוטאלית והן איבדו את כושר ההחלטה העצמית והיחיד שמקבל החלטות זה המנהיג. הנאשם "החזיק" במתלוננות על אף שלעיתים בחרו האחרונות "לעגל" הוראות מסוימות שהוטלו עליהן. אין מדובר בשקילת אינטרסים רציונאלית ובחירה מבין חלופות, אלא אפשרויות פעולה המונעות מתוך פחד ותחת משטר אחזקתן.

51. הראיה הטובה ביותר הינה חוסר יכולתן של הנשים הפגועות נפשית להביא לסוף השבי אלא לאחר שהמשטרה התערבה והרשויות. כמו כן, תעיד על "עבדותן" תחושת השחרור של חלקן מהנשים שהן חשו עם שחרורן ומעצרו ומאסרו של הנאשם. יש לציין כי חלקן האחר של הנשים לא חוו תחושות שחרור שכן השליטה המנטלית עליהן המשיכה לפעול וגם כיום לאחר טיפולים רבים ממשיכה לקנן בה המחשבה.

52. כב' ביהמ"ש המחוזי יצר תקדים מסוכן ביותר שעיקרו בקביעה שכל עוד לא כונן או מומש השבי הנפשי באלימות פיזית, לא ייחשב הדבר לעבדות עפ"י הדין הישראלי.

53. סוגייה נכבדה זו, היה על המשיבה להביא לפתחו של ביהמ"ש העליון ולא להשאירה, עם כל הכבוד, להכרעת ביהמ"ש המחוזי.

54. גישה זו נוגדת את העמדות שאומצו בדין הישראלי לפיהן כפייה פיזית אינה הדרך היחידה לכפייה באלימות. פסה"ד אף סותר פסיקה של ביהמ"ש המחוזי בירושלים אשר התקבל כמה ימים קודם לפסק הדין נשוא עתירה זו, שם הרשיע בית המשפט המחוזי (תפ"ח 6749-08-11 ותפ"ח 6774-08-11 מדינת ישראל נ' ד.א.) בהחזקה בתנאי עבדות בנסיבות דומות מאוד.

55. מלבד פסה"ד האמור נדון סעיף זה לגופו פעם אחת בלבד וזאת במסגרת פסק דינו של בימ"ש מחוזי בפרשת ג'ולאני תפ"ח (י-ם) 10-11-13646 מיום 29.02.2012 שם נותחו משפטית יסודות העבירה וההיסטוריה החקיקתית. נקבע כי תת הסעיף כולל 3 חלופות: הראשונה עניינה קיומם של יחסים חפציים של בעלות בין הצדדים והינה החמורה מבין השלוש ומתייחסת לראייתו של הקורבן כאובייקט קנייני של בעליו; חלופה שנייה נוגעת לשליטה ממשית של המחזיק בקורבן; חלופה שלישית עוסקת בשלילת חירותו של הקורבן ע"י המחזיק. כמו כן נקבע כי הסכמת הקורבן אינה מהווה רכיב רלוונטי בכל הנוגע לעבירה זו שכן הסכמת הקורבן אינה יכולה

- להצדיק פגיעה בלתי נסבלת בכבוד האדם. בנוסף נקבע בפרש ג'ולאני כי הישארותו של הקורבן אצל המחזיק, על אף אפשרויות הימלטות, אינה מהווה כשלעצמה נסיבה השוללת את התקיימות העבירה. פסה"ד בעננינו נשען רבות על כך שלנשים לא היה בפועל מחסום שאינו נפשי ולפיכך הנשים "לא הוחזקו" בידי הנאשם.
56. סתירה זו מחייבת ליבון הסוגיה המשפטית הנכבדה בפני ביהמ"ש העליון. הותרת פסק הדין על כנו ללא ערעור תגרע הגנה מקורבנות בהם הושגה שליטה בדרכים מתוחכמות מאשר אלימות פיזית, וזאת בהתעלם מהעובדה שגם במקרה גואל רצון הופעלה אלימות פיזית-מינית. הנשים של גואל רצון קעקעו על גופן את דמותו ושמם, נאסרו עליהן גילויים של צרכים אנושיים בסיסיים (רעב, דיבור חופשי, חום), נאסרה יציאה ללא רשות, הוגבלה בחירת הלבוש, נאסרו מזונות, צומצם חופש העיסוק ובוטל חופש הלימוד (לצד חיוב בתמיכה כלכלית בו), נקבעו מגבלות חמורות של מגע וחום שבין אם וילדה, נאסרה כל פרטיות שבין אישה אחת לאחרת או שבין אישה לגופה- עצמה (הדרישה לקיום יחסי מין ולדיווח בעת ביוץ), הותקנו אמצעי מעקב להשלטת סדר, נאסרה העברת ביקורת ועודדו הלשנות. לצד כל אלה נקבעו עונשים ברמות חומרה שונות. בוודאי ובוודאי שיש לייחס חשיבות רבה לכך שתקריות שליליות ואו אסונות שקרו לנשים ולילדים (מחלה, שיתוק, כאבים) יוחסו לכוחותינו של גואל רצון ולהוכחה שכך הוא מעניש אותן. יחס זה, כשלעצמו, לכל אדם ובפרט לנשים (ועוד בנות זוגו) מעיד על תפיסה חפצית הגורעת מאנושיותן.
57. עבור גואל רצון, תחושת הרעב של הנשים, הצורך שלהן בפרטיות, באינטימיות ובאינטראקציה אנושית עם שותפותיהן לדירה ולחיים, רצונן להפגין חום וקרבה גופנית לילדיהן וצורכיהן הגופניים ניתנים לביטול או השהיה על פי שיקולו, טובתו והנאתו. כלומר, מעבר להחפצה של הקורבנות, גואל רצון קיים גם את מבחני המשנה לקיומו של יחס קנייני – שליטה ממשית ושלילת חירות. גם יחסי המין שימשו ככלי לקשירה משמעותית יותר של בנות הקבוצה, הנשים נכנעו לנאשם בכל מצב וכל תנאי.
58. גישתה של המשיבה במכתב תשובתה לעותרת 1 הינה חמורה ביותר באשר ממנה ניתן ללמוד כי המדינה רואה בעונש של 30 שנות מאסר עונש הולם על מעשיו הקשים של הנאשם. ולא היא- היה על הפרקליטות לערער גם על קולת העונש.
59. ברור שאילו היה הנאשם מורשע בעבירת ההחזקה בתנאי עבדות היה העונש חמור בהרבה.
60. כיום המצב הוא שהנאשם ערער על הרשעתו ועונשו ואילו המדינה קיבלה את פסק הדין ככזה ראה וקדש. אי הגשת ערעור הינה פגיעה באינטרס ציבורי ממעלה ראשונה של הגנה על חלשים וכן על עקרונות הדמוקרטיה והחופש של הפרט מחד ופגיעה באינטרס הפרטי של העותרות 2-5 אשר הוחזקו במשך שנים בתנאי עבדות ותחת שבי מנטאלי ממשית מאידך ומן הצדק הוא כי תדענה כי הנאשם הורשע ונענש על כך.
61. בענייננו עולה כי ההחזקה בתנאי עבדות היוותה חלק אינטגרלי מחיי הבית וממערך האמונה הרוחני של הנאשם ובני ביתו, ולצד זאת איפשרה לנאשם קבלת אספקה של כספים ושירותים באופן ממוסד ושיטתי. הנאשם הנהיג באופן מכוון משטר מתמשך של שליטה ושלילת חירויות, שהיא להעבדתן היומיומית של הנשים ולניצולן המיני לטובתו האישית. במסגרת אופי היחסים בין הצדדים, לא היו השירותים והעבודות שקיבל הנאשם מנשותיו משניים או שוליים אלא היוו חלק מהותי ואף עיקרי מתכנית הפעולה המאורגנת של הנאשם.

62. הנאשם ניצל במשך שנים את שליטתו בנשותיו לצורך שליחתן היומיומית לפרנוס המשפחה, תחת הגבלות ותוך פיקוח הדוק במהלך היום עליהן והכספים שימשו אותו למטרותיו האישיות. הגם שחלקים מסויימים מהסכומים אותן הרוויחו הנשים שימשו גם אותן ויתר נשותיו, ברי כי רוב מוחלט של הכספים הגיעו לידיו של הנאשם. הנאשם זכה להינות מתנאים טובים יותר מאלו שלהן זכו הנשים ובני הבית האחרים. שליטתו המוחלטת של הנאשם בעבודתן של הנשים ובפרי עמלן באופן יומיומי מתמשך ושיטתי מקיימת למעשה את שתי החלופות המופיעות בתת סעיף 375א(א) הן החלופה הנוגעת לעבודות והן החלופה הנוגעת לקבלת שירותים. לכך ניתן להוסיף הביטים נוספים בחיי המשפחה אשר היוו גם הם עבודות או שירותים כמשמעם בחוק, וזאת בכל הנוגע לקבלת שירותי המין.

63. אשר על כן, מתבקש כב' ביהמ"ש העליון:

- א. לזמן את המשיבות לדין וליתן צו הארכת מועד להגשת ערעור וצו המחייב להשיב מדוע לא יגישו ערעור על פסה"ד ולחייבן לפעול כמפורט לעיל;
- ב. להורות להן להשיב מדוע לא יגישו בקשת רשות להארכת מועד להגשת ערעור, ובהתקבל הבקשה מדוע לא יגישו ערעור;
- ג. להורות להן להגיש את הבקשה והערעור;
- ד. לחייב את המשיבות בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בתוספת מע"מ כחוק.

מיכל אופיר, עו"ד

ב"כ העותרות

**בבית משפט העליון בירושלים
בשבתו כבית משפט גבוה לצדק**

העותרות:

1. המרכז הישראלי לנפגעי כתות בע"מ ח.פ. 513866541
  2. מעיין סמידי ת.ז. 031112782
  3. שולמית ברזילי ת.ז. 055648836
  4. ויקטוריה הרצוג ת.ז. 025231507
  5. רצון בארזילי אתי ת.ז. 053651196
- ע"י ב"כ עו"ד מיכל אופיר ו/או רון אופיר ו/או לידר פלג ו/או רעות פורסטנר
מרח' ביאליק 67א', רמת גן 5246147
טל': 03-6723597 פקס: 03-6728720

נגד

המשיבות:

1. פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
2. פרקליטות מחוז תל אביב
רח' הנרייטה סאלד 1, תל אביב

תצהיר

אני, מעיין סמידי, ת.ז. 031112782 לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת שאם לא כן אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה כי העובדות המפורטות XX-1 לעתירה למתן צו על תנאי דלעיל, הן למיטב ידיעתי אמת.

תאריך:

_____

חתימה

אישור

אני הח"מ עו"ד מיכל אופיר מאשרת בזה כי ביום _____ הופיעה בפני מעיין סמידי ת.ז. 031112782 ולאחר שהוזהרתי כי עליה לומר את האמת ואת האמת כולה וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה נכונות הצהרתה דלעיל וחתמה עליה בפני.

תאריך:

מיכל אופיר, עו"ד
מ.ר. 8527